(పదిహేనేళ్ళ క్రిందట పాఠకుల్ని ఉర్రూతలూగించిన నవల)

(గత సంచిక తరువాయి)

28

విజయనగరంలో పోగుచేసుకున్న విజ్ఞానం అమెరికాలో కలిసివచ్చింది సీతకి. డెన్వర్ చిన్న ఊరు. తెలుగువాళ్ళు బొత్తిగా లేని ఊరు. అక్కడ మాల్యాద్రి, పాల్‌రెడ్డి వ్యాపారానికి ప్రాతిపదిక వేసుకున్నారు. ఓ పెద్ద ఉప్పెనకి ముందు సూచనగా కొండలరావు ఎలా తన ప్రపంచంలోకి పారిపోయాడో, విచిత్రంగా అంతకంటే ఎక్కువగా మాల్యాద్రి తన ప్రపంచంలోకి పారిపోయాడు. అయితే, సీతకి అది విచిత్రంగా, ఇబ్బందిగానూ అనిపించలేదు. కారణం. కొండలరావు ప్రవాసం వెనక పెద్ద ఖూనీ ఉంది. మాల్యాద్రి ప్రవాసం వెనక పెద్ద వ్యాపారం ఉంది.

ఎక్కడో అట్లాంటిక్ మీద ఎగురుతున్న క్షణాల్లోనే మాల్యాద్రి తనకి తానే బారసాల చేసుకున్నాడు. మాల్యాద్రిని మరిచిపోయి ‘బాబీ‘ అయిపోయాడు. ఎందుకు? గతాన్ని వదిలిపెట్టడానికి అది కేవలం సంకేతం.

మనదేశంలో దక్కే పదేళ్ళ అనుభవం అమెరికాలో ఒక్క సంవత్సరంలో వస్తుంది. అందులో ముఖ్యమయింది అంట్లు తోమడం, ఇల్లు ఊడ్చుకోవడం, దొడ్డి కడుక్కోవడం వగైరా వగైరా! ఏ కాలుష్యమూలేని వాతావరణం, డబ్బూ ఆ అనుభవాలన్నిటినీ సమర్ధిస్తుంది. అమెరికలో జీవనం ఓ వ్యసనం. దానికి అలవాటు పడ్డవాడు బయటపడలేడు.

ఆరునెలలు తిరగకుండా సీత కారు డ్రైవింగు నేర్చుకుంది. మరో నాలుగు నెలల్లో బాబీ, సీతా రెండు కార్లు కొనుక్కున్నారు. మధూని కిడ్స్ ప్లేస్‌లో చేర్చారు. పాల్‌రెడ్డి ఇండియానా పొలీస్‌లో స్థిరపడ్డాడు. డెన్వర్‌కి రెండున్నర గంటల దూరం. పాల్‌రెడ్డి బ్రహ్మచారి. రెండు గదుల అపార్టుమెంట్ కొన్నాడు. వారాంతాల్లో పాల్‌రెడ్డి దగ్గరకి వెళ్ళడం రొటీన్ అయిపోయింది. సీత కారు డ్రైవ్ చేస్తూంటే, బాబీ పక్కనే కూర్చునేవాడు. మధూ వెనకసీట్లో నిద్రపోయేవాడు. క్రమేపీ వారాంతాలకోసం ఇద్దరూ ఎదురుచూసేవారు.

సరిగ్గా నాలుగేళ్ళలో సాఫ్ట్‌వేర్ వ్యాపారానికి ఒక రూపం వచ్చింది. అయితే, ఇండియానా పొలీస్ అందుకు అనువైన స్థలం కాదు. అప్పటికి నాన్సీ పుట్టింది. మధూ జీవితంలో ఎదురైన మొదటి శత్రువు నాన్సీ. తల్లిప్రేమనీ, అభిమానాన్ని, ముద్దుని నాన్సీతో పంచుకోవడం సుతరామూ నచ్చేదికాదు మధూకి. నాన్సీని బాధపెట్టడానికి అతని చిన్న బుర్రలో రకరకాల ఆలోచనలు వచ్చేవి. ఓసారి పెరంబ్యులేటర్ చక్రాల స్క్రూలు తిప్పేశాడు. నాన్సీపట్ల మధూ శత్రుత్వాన్ని సీత గుర్తిస్తే తల్లి దగ్గర పోగొట్టుకున్న ప్రేమని భర్తీ చెయ్యాల్సిన అవసరాన్ని బాబీ గుర్తించాడు. ఆ తర్వాత మధూకి ఆలోపం కనిపించలేదు.. క్రమంగా మధూ తండ్రికి కొడుకయిపోయాడు.

అమెరికా వచ్చిన అయిదో ఏట బాబీ పిట్స్‌బర్గ్‌కి మకాం మార్చాడు. ఈసారి పాల్‌రెడ్డి తనకూ, బాబీకి సరిపోయే ఇంటిని ఊరుకి సరిగ్గా ఎనిమిది మైళ్ళదూరంలో కొన్నాడు. పిట్స్‌బర్గ్ వ్యాపారరీత్యా ఎంపిక చేసిన స్థలంకాదు. అక్కడికి మారడానికి ముఖ్యకారణం సీత. సీత ఆ పట్టణాన్ని కోరుకోడానికి ముఖ్యమైన కారణం.. వెంకటేశ్వరస్వామి.

●●●

219హ్యారో డ్రైవ్.

కొండకొన మీద నిలబెట్టిన పెద్ద రాయిలాగ భవనం నిలబడి ఉంది. ఉధ్ధుతమైన గాలి వీస్తే పక్కనున్న లోయలోకి జారిపోయేటట్టుంది. అటుచూస్తే అయిదారు తెరలలో పరచిన ఆకుపచ్చ. మీద నీలపు ఆకాశం. పిట్స్‌బర్గ్‌లో ఆ ప్రాంతం ఏ కోనసీమ సౌందర్యాన్నో గుర్తుతెస్తుంది.

చాలా రోజుల తరువాత సీత చీరకట్టుకుంది అమెరికాలో. గడిచిన పదహారు గంటల్లో పదహారు సంవత్సరాల జ్ఞాపకాలు మనస్సులో ముసురుకున్నాయి. కొండలరావుని చూడగానే ఈ పదహారేళ్ళూ ఏదో నేరం చేసినట్టూ, అతనికి తీరని అన్యాయం చేసినట్టూ మనస్సు గింజుకులాడింది.

ఫోన్‌లోనే కొండలరావు విషయమ బాబీకి చెప్పింది. వాక్యం పూర్తికాగానే అటుపక్క ఫోన్ ఒక లిప్తకాలం మూగవోయింది. బాబీ బాధపడుతున్నాడా?

"ఎలా ఉన్నాడు కొండలరావు? ఇంటికి రమ్మని ఆహ్వానించకపోయావా? పిట్స్‌బర్గ్‌లో ఎక్కడ దిగాడో తెలుసా పోనీ?" ఇన్ని ప్రశ్నలు వేశాడు.

సీత నవ్వింది. "యూ ఫూల్! నువ్వతని పెళ్ళాన్ని లేపుకువచ్చావని గుర్తుందా?"

"అదే నా బాధ, సీతా! అంత ఘోరం చేసినందుకు అతను నాతో తగాదా పడితే, చొక్కా పుచ్చుకుంటే మనస్సు కాస్త ప్రశాంతంగా ఉండేది. నిన్ను లేపుకుపోవడం అంత సులువని తెలిస్తే, అన్నేళ్ళు ఆలస్యం చేసేవాడిని కాదు."

బాబీతో మాట్లాడుతుంటే, అతనితో జీవితం గడుస్తూంటే ఒక్కనాడూ తప్పుచేసిన బాధ కలగలేదు. అదేదో సహజమైన చర్యలాగా, మొదట్నుంచీ బాబీతో గడపడానికే తను పుట్టినట్టు అనిపించింది. తన జీవితంలో ఈ పదహారు సంవత్సరాలూ ఏ ఒడుదుడుకులూ లేని అపూర్వమైన దశ. శీనూ పుట్టాక, "నాకు మరో కూతురు కావాలి, సీతా" అన్నాడు బాబీ.

"మరో అమ్మాయిని ఈసారి ఇండియాకి లేవదీసుకుపో. నేను చావలేను" అంది సీత అతని పెదాల్ని చప్పరిస్తూ.

"ఏఁయ్! కనే ఓపిక లేకా, నా మీద కోరికలేకా?"

సీత నవ్వింది. "కోరికలు పిల్లల్ని కంటే నేను ముసలిదాన్నయిపోయేదాకా కంటూనే ఉంటాను. శీనూ పుట్టాక నా వర్క్ అంతా దెబ్బతింది. జామిలీ కాస్త నన్ను ఒడ్డున పడేస్తోంది. లేకపోతే ఇంకా చచ్చేదాన్ని. పిల్లలింక చాలు, బాబీ! మిసెస్ మార్గరేట్ ఈ వీకెండ్ ఆపరేట్ చేస్తానంటోంది."

అప్పుడిక పిల్లలు పుట్టడానికి ఫుల్ స్టాప్ పెటారిద్దరూ. సీతని ఆపరేట్ చేసుకోనివ్వలేదు బాబీ. తనే వేసక్టమీ చేయించుకున్నాడు.

ఇది పాత కథ. ఇప్పుడు కొండలరావు కనిపించగానే మళ్ళీ పాతరోజులు పునరావృతమైనట్టనిపించింది. ఎయిర్ పోర్టులో స్నేహితుడు చెప్పిన అడ్రెస్ గుర్తుంది 219 హ్యారో డ్రైవ్. కారు తీసుకు బయలుదేరింది.

వరండాలో ఆ చలిలో గోచీ కట్టుకుని ఆసనాలు వేస్తున్నాడు కొండలరావు. అతని పక్కనే రెండు పామరెనియన్స్ ఆడుకుంటున్నాయి. లోపల ఎవరో వంట చేస్తున్న శబ్దం వినిపిస్తోంది. ఎమ్.ఎస్.సుబ్బలక్ష్మి శ్రావ్యంగా తిరుప్పావై పాడుతోంది.

పక్కన ఉన్న రైలింగ్ మీద కూర్చుంది సీత. కాస్సేపటికి కొండలరావు చూసి, చటుక్కున కూర్చున్నాడు.

"పండూ! ఎంతసేపైంది వచ్చి?" అన్నాడు. సీతని అక్కడ చూసినందుకు ఆశ్చర్యపడలేదు.

"ఇందాకే ముందు నన్ను 'పండు' అని పిలవడం మానండి. అంత ప్రేమని తట్టుకోలేకపోతున్నాను."

నవ్వాడు కొండలరావు. అప్పుడు గమనించింది. కొండలరావు ఇదివరకు తనకు తెలిసిన మనిషిలాగా లేడు. అతనిలో ఏదో లోపం ఉంది.

"నామీద కోపం లేదా మీకు?" అడిగింది సీత ఉన్నట్టుండి.

"ఎందుకు? నేనేగా నీకు కోరి దూరమైంది."

తుళ్ళిపడింది. లేచి లుంగీ కట్టుకున్నాడు.

"ఈ చలిలో ఈ యోగాసనాలు చాలా ప్రమాదం. ఇలాంటి బట్టలు చాలవు. ఉలెన్స్ వేసుకోండి" అంది సీత.

నవ్వాడు కొండలరావు. "సీతా! చలి నన్ను బాధపెట్టడం మానేసి చాలారోజులైంది. ఎందుకు నీకు దూరమైనానో అడగవేం? ఆ రోజుల్లోనే నాకు కడుపు నరాలలో కాన్సర్ అని తేల్చారు డాక్టర్లు."

సీత షాక్ అయింది. "నాకు.. నాకు ఎప్పుడూ చెప్పలేదేం?"

కొండలరావు సీత తల నిమిరాడు. "చెపితే పదహారు సంవత్సరాలు ఆనందంగా బతక గలిగేదానివా? నేను యూనియన్ గొడవల్లో దిగడానికి కారణం నువ్వు. నీకు దూరం కావాలని, వీలయితే నిన్ను దూరం చేసుకోవాలనుకున్నాను."

"ఎందుకు...ఎందుకు?" ఏడుపొస్తోంది సీతకి.

"నువ్వంటే ప్రేమ కనక. నేను అపూర్వంగా ప్రేమించే మరో మనిషి ఉన్నాడు. మధు!" ఆగి, "మధూ ఎలా ఉన్నాడు? "

సమాధానం చెప్పలేకపోయింది. గొంతులో ఏదో అడ్డుపడింది.

"కావాలనే యూనియన్ హత్యకేసులో ఇరుక్కున్నాను. నేను చేసింది తక్కువ. అనుభవించింది ఎక్కువ. నువ్వు జైలుకి రావడం నాకిష్టంలేదు. మధూకి నా చావు తెలియడం ఇష్టంలేదు. మీ ఇద్దరి కోసం చాలా రాత్రులు నిద్రపోలేదు. నీ నుండి పారిపోవాలి. ఎలా..ఎలా?" సీతవైపు తిరిగి.

"నిన్ను మల్యాద్రి ఆదుకుంటూంటే వెయ్యిదేవుళ్ళకి మొక్కుకున్నాను. నీ పక్కన మాల్యాద్రిని చూశాక, నా అనుమానాలన్నీ పటాపంచలైపోయాయి. అతను నీకు సహాయం చేస్తాడని నాకు నమ్మకం. ఇక నిన్ను నా ముఖం కూడా చూడనివ్వలేదు. కానీ నువ్వెలా అమెరికా వెళ్ళావో నాకు తెలుసు. ఆ రోజు నువ్వు వయొలెట్ కలర్ ఆర్గండి వాయిల్ చీర కట్టుకున్నావు. నీ తలలో కనకాంబరాలు ఉన్నాయి. మధుకి నీలం రంగు జీన్స్ వేశావు. మాల్యాద్రి గ్రే సూటులో ఉన్నాడు. ఎయిర్ పోర్టులోకి వెళుతూ, వెయింగ్ మిషన్ దగ్గర ఆగి, నీ బరువు చూసుకున్నావు."

సీత తెల్లబోయి అతన్ని చూసింది. "ఇదంతా మీకెలా తెలుసు?"

"తెలుసుకోవాలనే ఆలోచన ఉంటే కష్టం కాదు, పండూ! నీ విమానం ఆకాశంలోకి లేచి, ఈ దేశంలో బాంధవ్యాన్ని తెంచుకునేదాకా నీ వెనక నా ఆలోచనలు పరిగెత్తుతూనే ఉన్నాయి."

సీతకి తను ఏడుస్తున్నట్లు కేవలం చెక్కిళ్ళే సాక్ష్యం చెప్పాయి.

"ఎందుకీ పనిచేశారు.. ఎందుకు?"

"అప్పుడప్పుడు నాకు నేనే ఆ ప్రశ్న వేసుకుంటూంటాను. సీతా! కాన్సర్‌తో నేనిన్నాళ్ళూ బతుకుతాననుకోలేదు. డాక్టర్లూ అనుకోలేదు. బతుకుతానని తెలిస్తే ఇన్నాళ్ళూ నిన్ను దూరం చేసుకునేవాడిని కాదు. చచ్చిపోయే తండ్రి వల్ల మధూకి ఉపయోగం లేదు. నువ్వు వాడిని బాగా పెంచగలవని నాకు తెలుసు. చెప్పు.. మధూ ఎలా ఉన్నాడు?"

చెప్పలేకపోయింది. మరో పదేళ్ళు ప్రయత్నించినా ఈ దుఃఖం నుంచీ బయటపడి చెప్పలేదేమో?

"నిన్న నిన్ను ఎయిర్ పోర్ట్‌లో చూడగానే గతుక్కుమన్నాను. నిన్ను కలుసుకోవలని నాకు లేదు. నా జ్ఞాపకాలు మళ్ళీ నీ జీవితంలోకి రావడం నాకిష్టం లేదు. ఇప్పుడైనా వచ్చావు కనక. నువ్వు మాల్యాద్రితో వెళ్ళిపోవడం నేరంలాగా భావిస్తావేమోనని, తప్పుచేసినట్టు కుంగిపోతావేమోనని నిజం చెపుతున్నాను. నువ్వేం బాధపడనక్కర లేదు సీతా!" అన్నాడు.

లోపల్నుంచి తడిసిన తలకి తువాలు చుట్టుకుని ఓ ముసలావిడ వచ్చింది. "ఈవిడ మిసెస్ నటరాజన్. వీళ్ళ నాన్నగారి దగ్గర మా నాన్న కారు డ్రైవింగ్ చేసేవాడు. వీళ్ళాయన ప్లేన్ ఆక్సిడెంట్లో పోయి 19 సంవత్సరాలైంది. ఇద్దరు కొడుకులు. ఇద్దరూ ఇక్కడే పని చేస్తున్నారు. నన్ను రమ్మని సంవత్సరాల తరబడి పోరుతూంటే వచ్చాను" అన్నాడు కొండలరావు.

మిసెస్ నటరాజన్‌కి తెలుగురాదు. తమిళం కూడా అంతంత మాత్రం. కొండలరావుని చిన్నతనం నుంచీ తెలుసు.

"ఎవరీవిడ?" అంది మిసెస్ నటరాజన్ సీతని చూస్తూ.

సీత కన్నీళ్ళు దాచుకుని తలెత్తింది. చిన్ననాటి స్నేహితుడి భార్యని ఇక్కడ కలుసుకోవడంలో అర్థమేమిటి? ఆ ప్రశ్నకి తన సమాధానం ఏమిటా అని మనస్సులో తికమకపడుతోంది.

పరిస్థితిని అంతవరకూ రానివ్వలేదు కొండలరవు. "మా మిత్రుడి భార్య ఎయిర్ పోర్ట్‌లో కలిశారు" అన్నాడు.

మరొకసారి రహస్యంగా సీతకళ్ళు నిండాయి.

లోపలికి పిలిచి పొంగల్, కాఫీ ఇచ్చింది.

"నీ భార్య నిన్ను వదిలేసి వెళ్ళిపోయిందన్నాడు మా బాలూ?"

కొండలరావు నవ్వాడు. "లేదు. నేనే నా భార్యని వదిలించుకున్నాను" అన్నాడు.

"ఎన్నాళ్ళుంటారు?" అడిగింది సీత.

"కాన్సర్ ఉండనిచ్చినన్నాళ్ళు"

మిసెస్ నటరాజన్ అంది: "నేనే కొండని రమ్మన్నాను. ఇక్కడ మా అబ్బాయికి తెలిసిన స్పెషలిస్టు ఉన్నాడు. పదహారేళ్ళు బతకనిచ్చిన రోగం కాన్సర్ కాదేమోనని నా అనుమానం. ఏమయిన ఈ రోగం అంతు చూసేవరకు కొండని ఈ దేశం నుంచి పోనివ్వను" అంది.

వెళ్తానని లేచింది సీత. బయటిదాకా వచ్చాడు కొండలరావు.

"మధూని ఒక్కసారి చూడాలని ఉంది. తీసుకువస్తావా?" అడిగాడు గేటు దగ్గర.

"నాలుగురోజుల్లో వస్తాడు. వచ్చాక తీసుకువస్తాను."

"వాడికి నా సంగతి తెలుసా?"

"ఏమీ దాపరికాలు లేవు. మీరున్నారని తెలుసు" అంది.

శనివారం వస్తానని కారెక్కింది.

శనివారం వచ్చింది. శుక్రవారం మధూ వచ్చాడు. శనివారం ఉదయం తండ్రిని చూడడానికి వెళ్తున్నామని చెప్పింది. మధూ ఆనందపడ్డాడు. బాబీ తనూ వస్తానన్నాడు. ఇప్పుడు వద్దంది సీత.

మధూ, సీత 219 హ్యారోడ్రైవ్‌కి వచ్చారు. గేటుదాటి లోపలికి రాగానే ముందు వచ్చినప్పుడు కొండలరావు యోగాసనాలు వేసిన చోట అయిదారుమంది ఉన్నారు.

యోగాసనాలు వేసిన చోటే ఇప్పుడు కొండలరావు శరీరం ఉంది. శనివారం తొలిజాము గడియల్లో కొండలరావు చచ్చిపోయాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments